

Een dagje vrij om te ruziën over de griel

THEATER

De Gebiologeerden door Compagnie De Koe. Coproductie met De Tijd. Tournee t/m 2 februari.

Het decor doet verlangen naar zomer. Een hardblauwe lucht en de geur van vers hooi. Een voor een kruipen ze uit dat hooi tevoorschijn, L. van der Plas en E. van de Broek. Twee heren met een dagje vrij om vogels te bekijken. Ornithologie is hun hartstocht, maar daaronder sluimert een andere passie: die voor elkaar. Daarover echter geen woord. Als ze uit hun zwarte aktetassen met zorg de lunch tevoorschijn halen, stel je je voor hoe ze onderweg zijn geweest. Fietsend, knijper aan de broek, tas aan de stang, de panden van hun colberts wuift fladderend in de wind.

Ze zijn het toppunt van zachtaardige beleefdheid, deze twee heren. Tot Van de Broek zich niet langer kan schikken in het formele patroon. Hij verlangt naar hogere sferen en barst los. Zijn vriend is onthutst, het was net zo leuk. Maar na veel aarzeling breekt ook bij hem de hartstocht naar buiten en als ze elkaar eindelijk hun liefde opbiechten, is het hek van de dam. Het turen naar vogels wordt verruild voor het bestuderen van elkaars geslachtelijke natuur.

Hun vrijage paart ongegeneerdheid aan onbekommerdheid, met een hilarisch effect. Maar de machtsstrijd gaat door en hun ruzie laait op, zeker als de wildste van de twee wat al te kwistig is met zijn attenties. Ging het aanvankelijk over futiliteiten — het verschil tussen een griel en een kwikstaart of tus-

sen kwark en platte kaas — later komen er verhevener zaken aan bod. Angst voor de liefde en de onmogelijkheid je over te geven aan een ander. Tegelijk komt de absurditeit om de hoek: ineens verschijnt er een gitarist met een liedje van Jaap Fischer.

De spelers, Peter van den Eede en Bas Teeken, komen van het Antwerpse conservatorium, de school van Dora van der Groen. Ze tonen zich in deze eerste produktie wars van effectbejag en modieuze trucs. Hun ironie is gemengd met tederheid en subtiel voeren ze je mee in een licht absurdistische wereld waarbij de theaterwetten terloops worden doorbroken: als ze even naast hun figuren gaan staan en zich rechtstreeks richten tot de zaal. Hun spel blijft klein, vol ingehouden passie en gevoel voor detail. Vooral in het begin, als de liefde nog zindert, zie je Van den Eede als de verlegen, nerveuze dichter in het kleinste gebaar nog betekenis leggen.

De Gebiologeerden ontstond vanuit improvisaties. En dat is te merken. Zodra de tekst wijdlopig wordt en de spelers gaan uitleggen wat we net in hun stille spel hebben gezien, neemt de spanning af. Wat nog ontbreekt, is de compactheid van een schrijver en het controlerend en ordenend oog van een regisseur. Het idee is dat waard. Het verlangen naar de volmaakte liefde, zo vluchtig als een vogel, verbeeld in twee figuren, afkomstig uit het schemergebied tussen humor en tragiek. Wat meer strakheid en we kunnen van Compagnie De Koe nog veel moois verwachten.

MARIAN BUJES